

Miért tört ki a harmadik világháború?

2024 október 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A rakétabecsapódások fénykörében érdemes tisztázni, kinek van joga az önvédelemhez.

Itt, a világháború küszöbén egyensúlyozva vagy talán azon már át is lépve érdemes néhány kérdést megválaszolni, csak úgy magunknak. Ha másért nem, legalább azért, hogy tudjuk, miért is ömlenek ránk a háborús

videók, a meggyilkolt civilekről, szétbombázott lakónegyedekről készült borzalmas képsorok, a vérszomjas politikusi üzenetek. Ha már sajnálatos atomvillanásban végezzük mindahányan (csak nem...), legalább tudjuk, miért alakult így.

Talán a legfontosabb kérdés: joga van-e mindenkinek (minden államnak) az egyenlő és oszthatatlan biztonsághoz? Ha a válasz igen, és ez az elv a valóságban működne, akkor meggyőződésem szerint kevesebb lenne a háború. Ám minthogy nem működik, mert az eddigi hegemon páros lábbal ugrál rajta két évtizede, így hát rohanunk a világegésbe.

Először azonban tisztázzuk, mi is az az egyenlő és oszthatatlan biztonság elve, és honnan került ez el? 1975-ben Helsinkiben a NATO és a Varsói Szerződés országai, valamint az akkori semleges államok (többek között Jugoszlávia, Ausztria, Svédország, Finnország) rögzítették a két katonai tömb közötti status quót, és lefektették az ezt biztosító, fenntartó alapelveket. Ezek egyike volt az európai biztonság oszthatatlanságának elve, amely a helsinki záróokmány elejére került. E megállapodást még az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet, az EBESZ elődjének égisze alatt kötötték. A felek 1990-ben, a hidegháború végén újból összeültek, és aláírták a Párizsi charta az új Európáért nevezetű dokumentumot. Ebben ismételték rögzítették a biztonság oszthatatlanságának elvét, valamint hogy minden állam biztonsága elválaszthatatlanul kapcsolódik a többi államéhoz. 1999-ben újabb papíros készült Európai biztonsági charta néven, amely átfogó és oszthatatlan biztonságról, illetve közös és oszthatatlan biztonsági térről elmélkedett. Egy 2010-es EBESZ-kiáltvány szintén rögzíti a biztonság oszthatatlanságát.

Lényeg a lényeg, ez az alapelv nem Vlagyimir Putyin orosz elnök találmánya, csupán számon kéri annak főlrűgását. Először 2007-ben, a müncheni biztonsági konferencián jelezte: a NATO bővítése, Ukrajna fölvétele a katonai szövetségbe komoly fenyegetést jelentene Oroszország biztonságára, így számukra elfogadhatatlan. Szavait az érintettek figyelmen kívül hagyták. Ugyan miért is kéne figyelembe venniük a Föld legnagyobb területű országának aggályait?

Az Egyesült Államok és vazallusai ugyancsak az 1975-ös helsinki záróokmányra hivatkoznak, amelyben szerepel a szabad szövetségválasztás elve is. Ami egyfelől igaz. Másfelől nem, tudniillik csak az oszthatatlan biztonság elvével együtt alkalmazható. Különben odalesz a status quo. Az sem mellékes, sőt kulcsfontosságú: amerikai és NATO-vezetők 1990-ben, a német újraegyesítéskor bizonyíthatóan és többször megígérték az akkor még létező Szovjetunióknak, hogy katonai szervezetük (az NDK beszüntetésén túlmenően) nem terjeszkedik tovább kelet felé. Aztán mégis terjeszkedett.

Fontosabb volt az erőfitogtatás, a még nagyobb hatalom, a még több lenyúlható ásványkincs, mint a becsület, az írott és adott szó ereje. Hitvány dolog, bár kétségtelenül emberi. És hát a Szovjetunió 1991-es szétesése után az Egyesült Államok egyedüli szuperhatalomként az egész világot érezte maga alatt. Lett a Föld ura. Egyetlen intésére országok dőltek romba, milliók veszttek oda: Irak, Afganisztán, Líbia, Szíria és a többi. Óhajukra politikai vezetők robbantottak hamuvá, lincseltek meg. Azt képzelte, bármit megtehet. Magassági mámorában még följebb rebtent, s ahogyan az Ikarosz óta oly sokakkal megesett: a napsugarak megolvastották a szárnyait. Most zuhan, de zuhantában még gyorsan maga alá rántotta Ukrajnát, és ha nem vigyázunk, mindannyiunkat.

A diplomáciai lózungot félretéve az oszthatatlan biztonság elve talán valami olyasmit jelent, hogy tiszteletben tartod a többieket. Erőfölénnyel nem élsz vissza, nem terrorizálsz másokat, nem akarod őket magad alá győzni, sarokba szorítani, katonai bázisaiddal körbebástyázni, védekezésre képtelen helyzetbe hozni.

S ha neked (méltányolhatóan) nem tetszett, hogy ellenfeled rakétákat akar telepíteni Kubába, karnyújtásnyira a partjaidtól, akkor te sem telepítesz rakétákat Moszkva alá. (És előzőleg nem puccsolod meg a törvényesen megválasztott, oroszbarát ukrán kormányt.) Ha túl sokáig játszod a Janit, túl gyakran rúgod rá az asztalt a másikra, előbb-utóbb bajba kerülsz. Magad ellen fordítod a világot. Az oly sokszor hivatkozott „aggódó nemzetközi közvélemény” ma már csupán a világ legfeljebb egynegyed részét jelenti. Ráadásul az az egynegyed rész sem feltétlenül lelkesedésből áll melletted (alattad), hanem mert kést szorítasz a torkához.

Így a világháború küszöbén, a rakétabecsapódások fénykörében azt is érdemes tisztázni, kinek van joga az önvédelemhez. Az egyetlen méltányos válasz: mindenkinek. Minden államnak joga van megvédenie magát, joga van biztonságban élnie. Ez rendjén is lenne. Csakhogy a valóságban azt látjuk, hogy a Föld ura némely államoktól megtagadja az önvédelem jogát. Némely állam nem védekezhet. Sőt zokszó nélkül vegye tudomásul, ha területén ellenséges nyugati titkosszolgálatok egy úgynevezett Iszlám Államot szerveznek azzal a nyilvánvaló céllal, hogy megbuktassák, sakkban tartásuk a regnáló hatalmat.

A védekezésre nem jogosult ország fogadja el, hogy területén hirtelen amerikai támaszpontok létesülnek bizonyos olajmezők körül, kitermelt olaját pedig millió hektoliterszámra ellopják. Továbbá nyelje le, hogy politikai vezetőit meggyilkolják, és ennek érdekében akár komplett városrészeket tüntetnek el a föld színéről. Kit érdekel?

(További érdekes megfigyelés: minden ellenszempolitikai vezető „diktátor”, „zsarnok”, illetve „terrorista”, meggyilkolásuk pedig pusztán „likvidálás”, tudniillik ezek nem is emberek, csupán eltaposandó férgek, esetleg kórokozó vegyületek, amiket „semlegesíteni” kell. A haladó nyugati közbeszéd nyolcvan év után sikeresen visszatért Goebbelshez.)

Lám, egyes államoknak joguk van az oszthatatlan biztonsághoz meg az önvédelemhez – másoknak meg nem. Utóbbiak így jártak. Sőt némely államnak ahhoz sincs joga, hogy állam legyen, noha azt ENSZ-határozat írja elő. Más nemzetközi papírosok pedig országok szuverenitásának, területi integritásának tiszteletben tartására, megszállt országrészek elhagyására szólítanak föl – bármiféle eredmény nélkül.

Persze meg lehet ezt magyarázni. Mindent meg lehet. Egy szintig. A valóságban az van, hogy ha a Föld ura látványosan és sokszor fittyet hány írott és szóbeli megállapodásokra, a nemzetközi jogra, a becsületre, akkor – megerősödve – a többi játékos is e „szabályok” szerint kezd el játszani. Aminek lényege az „Erősebb kutya...” kezdetű népi bölcsességben körvonalazható. És minthogy a Föld ura gyengül, ostoba erőfitogtatása pedig egymás karjaiba lökte a világ maradék háromnegyed részét, így nagy tétben szerintem ne fogadjunk világunalma fennmaradására.

Pilhál Tamás - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni győzeletről tabumentesen
„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló